

LINDA VAN RIJN

PISTE ALARM

Tijdens een skivakantie in Kirchberg verdwijnt de kleine Marius.
De politie staat voor een raadsel...

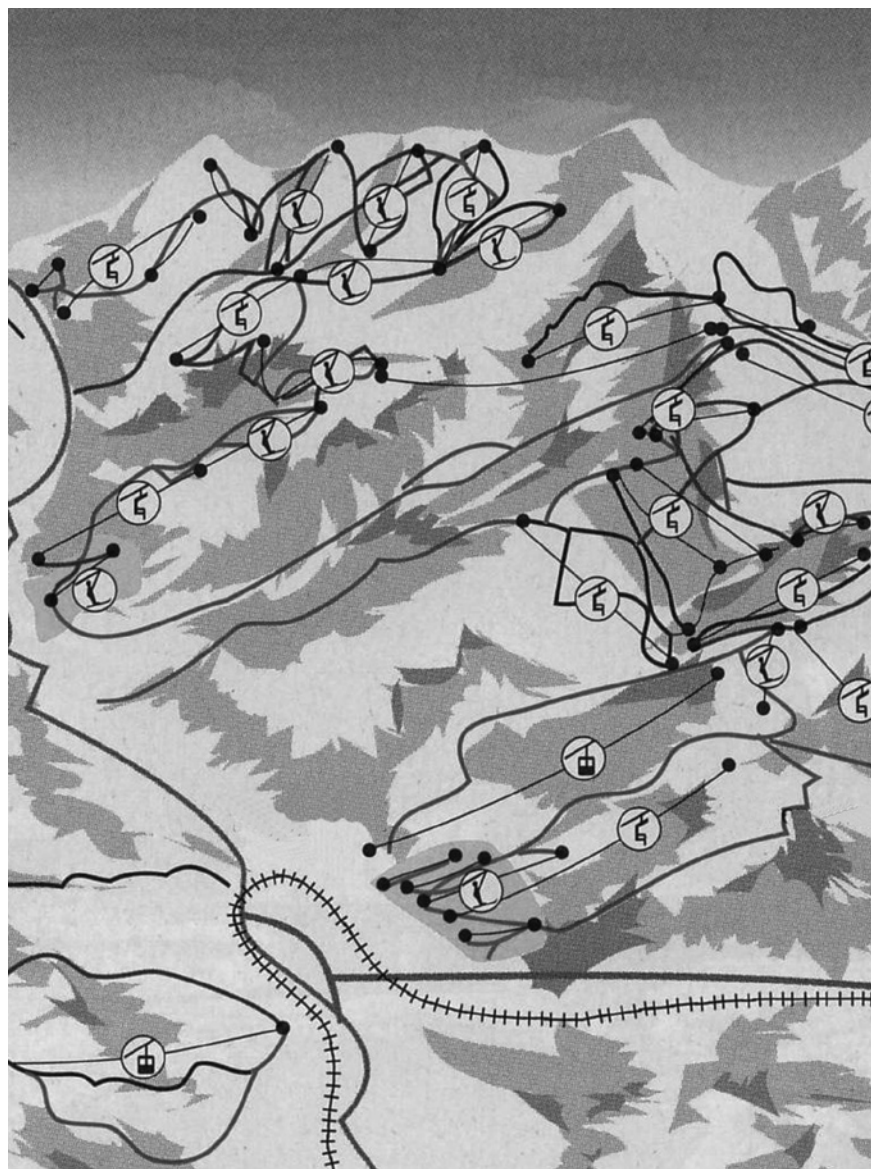
LITERAIRE THRILLER

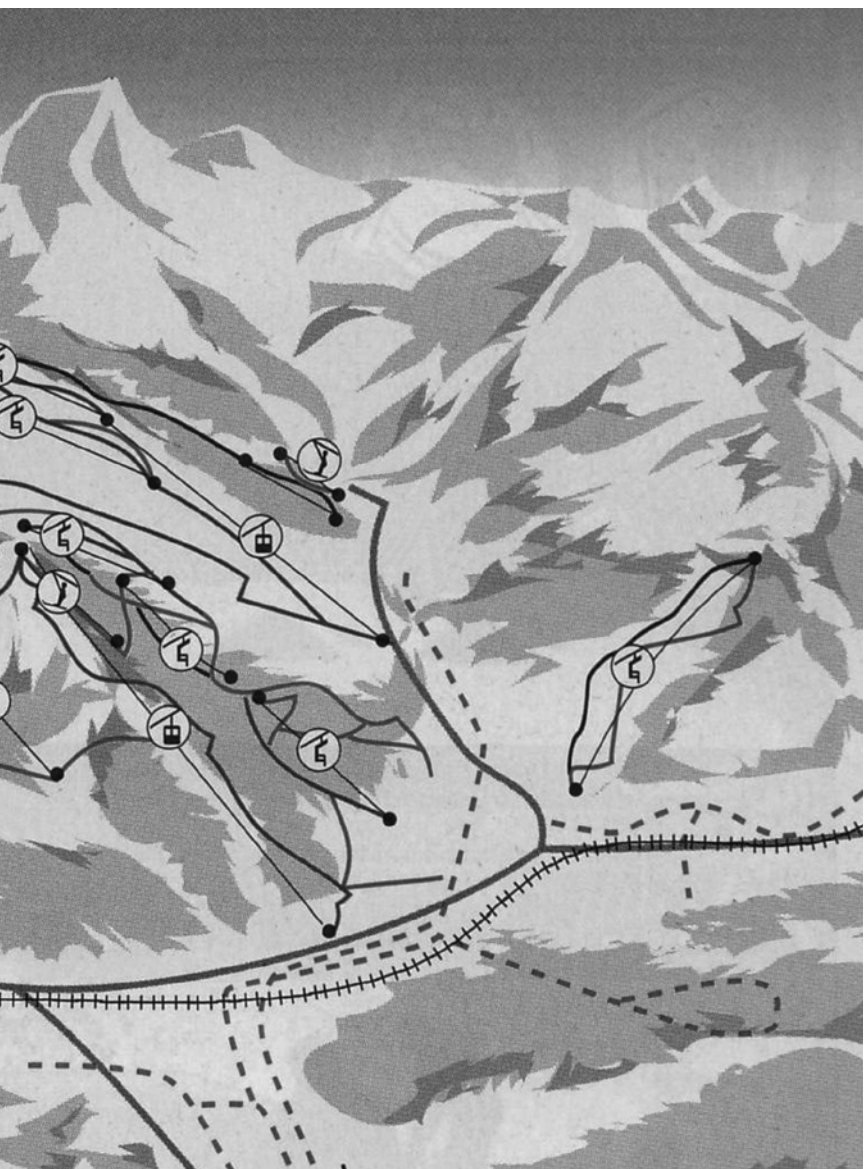

Linda van Rijn

PISTE ALARM

PROLOOG

HIJ HOORDE HEM EERDER DAN DAT HIJ HEM ZAG. OF NEE, hij hoorde hem niet, hij voelde hem. Zijn aanwezigheid. Negatieve energie, zei mama weleens. Hij wilde weg, naar papa, maar het ging niet. Iemand greep hem vast, in een houdgreep. Hij spartelde, maar was lang niet sterk genoeg.

De deur werd opengetrapt. Hij werd opgetild. Ze gingen weg uit de hut. Hij kon niet zien waarheen. Hij had een blinddoek om gekregen zodra die man hem op de piste had vastgepakt. Hij wist niet of het licht of donker was. Hij wist niet hoe laat het was. Papa zou hem toch wel missen?

Ze gingen naar buiten. Hij haalde diep adem, wat pijn deed vanbinnen. Gingen ze naar huis? Was het eindelijk over?

Hij schreeuwde. 'Laat me los!' Hij gilte harder. Tot het pijn deed in zijn keel. 'Laat me gaan! Ik wil naar huis!'

Hij voelde een hand op zijn gezicht. Zijn mond werd opengetrokken. Hij bleef schreeuwen. Er werd iets in zijn mond

geduwd. Hij moest hoesten en daarna voelde het alsof hij moest overgeven, maar dat lukte niet. Adem! Hij kreeg geen adem! In paniek probeerde hij door zijn neus te ademen. Het lukte een klein beetje. Hij kon niet meer schreeuwen, maar zijn hart klopte zo hard dat het bonsde in zijn oren.

De blinddoek zakte een beetje naar beneden. Hij schudde met zijn hoofd om hem verder te doen schuiven. Als hij knipperde, lukte het. Over het randje van de blinddoek keek hij de omgeving in. Zwarte bomen, maanlicht. Het was nacht. Ze waren in het bos, en niet op weg naar huis. Hij zag de glinstering van de sneeuw tussen de bomen. Sneeuw bij nacht was het mooiste wat er bestond, zei papa altijd. Hij vond het helemaal niet mooi.

Hard trapte hij met zijn voeten. Hij probeerde zich los te maken, kronkelde en duwde. Hij raakte niets. De man greep hem steviger vast. Hij was moe, hij moest het opgeven. Hij probeerde omhoog te kijken, maar zag geen gezicht. Wel een bivakmuts en een jas die hij niet kende. Een hand schoof de blinddoek terug.

Ze bleven in beweging. Een paar keer voelde hij dat hij zakte. Als hij de grond kon raken, kon hij wegrennen! Maar elke keer tilde de arm hem weer omhoog. Hij bleef spartelen, maar het had geen enkele zin.

Eindelijk kwamen ze ergens. Er ging een deur open. Het was er warm, warmer dan buiten in elk geval. Rook prikte in zijn neus. Vuur. Haardvuur.

De open haard rook thuis anders. Drie jaar gedroogd hout, dat gebruikte papa altijd. Hij keek altijd als papa de open haard aanstak. Als hout rookte, was het nat. Dit hout rookte, het was niet goed droog. Ook al was hij pas acht, hij wist precies hoe je een vuur moest stoken. Papa zei dat echte jongens wisten hoe je vuur maakte.

Hij werd op de grond gezet en zakte meteen door zijn benen. De hand trok de prop weg. Hij wilde de blinddoek weg-

trekken, maar meteen voelde hij pijn. De man had zijn pols gegrepen en draaide die om.

‘Afblijven!’

Voor het eerst een stem! Hij verstijfde.

Hij deed zijn mond open om iets te zeggen, maar het lukte niet. Er kwam raar geluid uit zijn mond, dat hij niet kende. Hij wilde de naam uitspreken, maar kon het niet.

Hij wilde naar huis, naar papa. Hij zou niets zeggen, voor altijd zijn mond houden over wat er was gebeurd. Hij kon dat heel goed, niets zeggen. Toen er op school was gevochten, wist hij wie het had gedaan. Maar hij had zijn mond gehouden, altijd. Ook toen de meester vroeg of hij iets wist. Hij had nee geschud. Dat kon hij. Hij zou het nooit vertellen.

‘Ik zal niets zeggen’, fluisterde hij. Hij huilde. ‘Echt waar, ik zal...’

Hij gilte toen hij een harde klap kreeg.

‘Stil!’ Die stem weer, die bekende stem.

Hij moest op zijn lip bijten tot het bloedde, maar hij was stil. Hij kon voor altijd stil zijn. Hij zou het kunnen, als het moest tot hij groot was. En zelfs nog langer.

Nog harder beet hij op zijn lip. Het bloed smaakte vies. Hij was misselijk.

De handen waren nu bij zijn nek. Hij zat doodstil. Ademhalen ging moeilijker. Hij mocht niet praten, geen geluid maken, maar hij moest wel. Steeds harder duwden de handen. Hij hijgde, hapte naar lucht, maar kreeg niets.

‘Nee!’ piepte hij hoog. Hij strekte zijn nek om lucht te krijgen. Hij begon te slaan en te schoppen. Hij voelde zich raar licht. Hij bleef uit alle macht trappen tot hij niet meer kon. Zijn benen deden niet meer wat hij wilde. Zijn hoofd leek uit elkaar te barsten. Een laatste keer worstelde hij om los te komen. Toen zakte hij langzaam weg en dacht alleen nog maar aan het vuur van de open haard.

ZATERDAG

1

MET EEN GOEDKEUREND KNIKJE OVERZAG DAPHNE MENTZL-Duisenberg de eetzaal van het pension. De donkere meubels blonken in het daglicht, dat door de van luiken voorziene ramen naar binnen viel.

Zoals altijd wanneer het net gesneeuwd had, was het licht feller dan anders. Het weerkaatste tegen het wit van de sneeuw en kwam harder binnen. Daphne hoefde 's ochtends niet eens naar buiten te kijken om te zien of het had gesneeuwd, ze zag het aan de lichtval en zat nooit fout.

Ze haalde haar hand over een van de tafels en constateerde tevreden dat er geen stof of andere viezigheid op lag. Karina, die sinds jaar en dag schoonmaakte in het pension, had haar werk weer naar behoren gedaan. Een nieuwe week kon beginnen.

Het was zaterdag, de dag die in het pension als begin van de week gold. Wisseldag. Vanochtend hadden drie gezinnen uitgecheckt, die bruinverbrand huiswaarts keerden. Ieder-

een met een witte waas op de plek waar de skibril had gezeten. Zelf was Daphne noch bruinverbrand noch voorzien van witte waas – tijd om te skiën had ze in het hoogseizoen nauwelijks. Van half december tot eind maart was er altijd minimaal één, maar meestal twee of drie, van de appartementen in het pension verhuurd en dat betekende: veel werk aan de winkel. Daphne klaagde er niet over. Toen ze zes jaar geleden het pension had geopend had ze niet durven dromen dat het ooit een seizoen lang niet zonder gasten zou zijn. En nu was het al het vierde jaar dat dat gebeurde. Pension Mentzl, zoals ze de accommodatie doeltreffend maar weinig fantasievol had gedoopt, was een succes.

Daphne controleerde of alle twaalf de stoelen, verdeeld over drie tafels, voorzien waren van een kussen, schikte nog wat aan de bloemstukjes die op tafel stonden en verwijderde een pluisje van de neus van de hertenkop die aan de muur hing. Vanaf waar ze nu stond, kon ze precies de steile weg overzien waaraan het pension was gelegen. Met dank aan de recente sneeuwbuï was het onderscheid tussen het asfalt en de stoep niet meer te maken en een paar skiërs die vroeg van de piste waren teruggekeerd baanden zich met moeite een weg omhoog. Er was dit seizoen veel sneeuw gevallen in Kirchberg, wat de bereikbaarheid van het dorp niet altijd goed had gedaan maar waarover Daphne niet klaagde. Met een gezamenlijk inkomen dat volledig van het skitoerisme afhankelijk was, was het voor haar en Franz van essentieel belang dat de toeristen het naar hun zin hadden. En toeristen hadden het naar hun zin als er voldoende sneeuw lag.

Nog twee weken, dan zat het hoogseizoen er alweer op. Aankomende week, als het voorjaarsvakantie in Nederland was, lag de piek. Samen met de periode van de kerstvakantie was dit de drukste tijd voor Daphne. En de leukste, meende ze, al merkte ze nu richting het eind van het seizoen wel hoe moe ze was. De laatste keer dat zij en Franz een dag vrij

hadden gehad, kon ze zich niet herinneren. De laatste keer dat ze zonder haast waren opgestaan ook niet. Elke ochtend vertrok Franz al vroeg naar de skischool, waar hij weliswaar pas rond negen uur zijn eerste klasje of privéleerlingen ontving, maar waar hij alles wel tiptop in orde wilde hebben. Geoff, de eigenaar van de skischool, was een goede vriend van hem en nadat Geoff acht jaar geleden als gevolg van een ernstig skiongeluk lichamelijk gehandicapt was geraakt, had Franz steeds meer van zijn taken bij de skischool overgenomen. Dat betekende dat hij niet alleen les gaf, maar ook nieuwe mensen aannam, een groot deel van de administratie op orde moest houden, de planning bijhield en het materiaal moest aanvullen. Het was veel extra werk, maar Franz deed het graag, al was het maar om de pijn bij Geoff dat hij zijn werk niet meer zelf kon doen een klein beetje te verzachten. De regie was weliswaar nog in handen van de skischoolhouder, maar zonder het uit te spreken wisten beiden dat als Franz niet zou doen wat hij deed, de skischool allang had moeten sluiten. Daphne vond het genereus dat Franz zijn vriend op deze manier hielp en ze klaagde dan ook nooit over de lange dagen die hij tijdens het hoogseizoen maakte. Al betekende het dat zij het pension grotendeels in haar eentje moest runnen, met de hulp van Karina en haar dochter die elke avond de eetzaal en de keuken kwamen schoonmaken en op zaterdag alle gebruikte appartementen. Daphne was zelf degene die de handdoeken van de gasten dagelijks verwisselde en die niet alleen de handdoeken, maar ook het beddengoed en de tafelkleden en servetten waste en streek. Als een gast vroeg of ze even een broek of een shirt kon wassen deed ze daar ook niet moeilijk over, met als gevolg dat de wasmachine overdag bijna continu draaide, vooral op een dag als vandaag.

Ook nu hoorde ze het piepje dat aangaf dat de machine klaar was en ze liep naar de ruime bijkeuken om hem leeg te

halen. Er zat beddengoed in van het kinderbedje dat afgelopen week in gebruik was geweest. Ook vandaag verwachtte ze twee gezinnen met kinderen, maar niet van de leeftijd dat ze nog in het babybedje sliepen. Vijf in totaal, allemaal tussen de vijf en de tien jaar. Gezellig vond ze het, kinderen om haar heen. Een beetje reuring in huis. Zelf had ze nooit kinderen gekregen en hoewel ze vierendertig was en biologisch gezien nog alle gelegenheid had om zwanger te raken, wist ze zeker dat het niet zou gebeuren. Daar was Franz heel duidelijk over geweest: geen kinderen. Toen Daphne voor hem naar Oostenrijk verhuisde, was hij al veertig geweest en vond hij zichzelf te oud om vader te worden. Bovendien had hij gewoon nooit die behoefte gevoeld. Niet dat hij kinderen niet leuk vond, hij ging geweldig om met kinderen van vrienden of de tweeling van haar broer. Als skileraar had hij talloze klasjes begeleid, honderden kinderen de beginselen van de skisport geleerd, waar hij altijd veel voldoening uit had gehaald. Hij vond het leuk om met kinderen te werken, ze te zien zwoegen en ploeteren tot ze er eindelijk in slaagden op ski's een mooie bocht te maken. Franz zei altijd dat er weinig was waarvan hij zo kon genieten als de blijdschap van een kind op zo'n moment. Maar hij vond het ook heerlijk om na zo'n dag de kinderen bij hun ouders te droppen, naar huis te gaan en daar in alle rust de avond door te brengen, zei hij altijd. Kinderen waren alleen leuk als ze niet van jezelf waren, was zijn standpunt. De verantwoordelijkheid, de constante zorgen, de drukte – Franz zat er gewoon niet op te wachten. Daphne vond het jammer, maar ze had al snel begrepen dat dit bij Franz geen discussiepunt was. Zijn besluit stond vast en als ze wel kinderen wilde, moest ze niet bij hem zijn. Zelfs voor haar veranderde hij niet van gedachten.

Hoewel Franz het nooit met zo veel woorden had uitgesproken, ging Daphne ervan uit dat zijn standpunt ook voortkwam uit het gezin waarin hij was opgegroeid. Hij kon niet

terugkijken op een leuke, liefdevolle jeugd zoals zichzelf. Hij had niet de ervaring van de gezelligheid en warmte van een gezin. Daphne begreep, hoewel ze dit nooit hadden besproken, dat hij een grote angst voelde om zelf een gezin te stichten zonder dat hij ooit een goed voorbeeld had gehad. Misschien was hij bang dat hij in wezen meer op zijn vader leek dan hij dacht? Misschien vreesde hij dat ook hij in de situatie zou komen waarin hij zijn eigen kind in de steek zou laten, en dat zou hij een kind nooit willen aandoen. Het waren theorieën die ze zelf had verzonnen, dit onderwerp was bij Franz moeilijk aan te snijden. Het enige wat Daphne wist, was dat hij in een gebroken gezin was opgegroeid, omdat zijn vader hem en zijn moeder in de steek had gelaten. Zijn vader had later bij zijn nieuwe vrouw nog een kind gekregen. Franz had dus een halfbroertje, maar daar had hij geen contact mee. Daphne had hem zelfs nooit ontmoet, ze wist niet waar hij woonde en hoe hij heette. Franz liet er nooit iets over los en zelf had ze er eigenlijk nooit naar gevraagd, bang om oude wonden open te rijten. Het maakte ook niet uit. Franz had zich losgemaakt van zijn verleden en had nu zijn leven met haar. Zijn moeder, die ongetwijfeld van haar zoon had gehouden, maar na de scheiding verbitterd was geraakt, was al voor Daphnes komst naar Kirchberg overleden. Franz had goede herinneringen aan haar, hij had een paar jaar na de scheiding zelfs haar achternaam aangenomen om zijn verbondenheid met haar te tonen. Of misschien meer: om zich tegen zijn vader af te zetten.

Franz' vader Wilhelm woonde in Kitzbühel, het dorp naast Kirchberg. In zijn jonge jaren was Franz nog wel bij hem en zijn nieuwe gezin over de vloer gekomen, maar daarna was het contact gereduceerd tot groeten als ze elkaar toevallig tegenkwamen. Daphne mocht Wilhelm niet. Ze kon er niet precies de vinger op leggen, maar hij kwam over als een afstandelijke, koude man. Ze hadden zich aan elkaar voorge-

steld en dat was het langste gesprek dat ze ooit hadden gevoerd. Als je met zo'n vader opgroeide, was het misschien ook niet zo raar dat je zelf nogal een aversie tegen het vaderschap had.

Daphne moest eerlijk toegeven dat dit wel een reden was geweest om te twijfelen over haar keuze voor Franz. Haar kinderwens was best sterk geweest, zeker toen ze eind twintig was en haar vriendinnen kinderen begonnen te krijgen. Bij elk kraambezoekje had ze een steeds diepere wens gevoeld om zelf ook moeder te worden en net in die tijd moest ze de keuze maken om al dan niet voor haar grote liefde te gaan. Uiteindelijk, na een paar weken van twijfel, had ze de knoop doorgesneden. Een leven zonder kinderen, daar kon ze zich bij neerleggen. Een leven zonder Franz niet. Franz had gezegd dat hij het bijzonder vond dat ze zo'n opoffering maakte – naast de verhuizing naar Kirchberg – en dat hij er persoonlijk voor zou zorgen dat ze geen moment spijt zou hebben van haar beslissing. Aan die belofte had hij zich gehouden. Ze hadden een lekker leven samen, misschien wel juist omdat ze geen kinderen hadden en daardoor onbezorgd en ongebonden waren. Dat betekende niet dat ze nooit verdriet had gehad van haar kinderloosheid, maar inmiddels was ze zover dat ze kon genieten van de kinderen om haar heen zonder een steekje van spijt te voelen. Ze verheugde zich op de drie weken in de zomer dat haar drie jaar jongere broer met zijn peutertweeling langskwam en ze genoot van de kinderen van haar gasten, zonder dat ze 's avonds in bed lag te piekeren of ze zichzelf niet tekort had gedaan met het opzijschuiven van haar kinderwens.

Als ze keek naar haar leven zoals het nu was, was ze tevreden en wist ze dat ze geen pension zou kunnen runnen op de manier waarop ze dat nu deed als ze ook nog de zorg voor twee of zelfs meer kinderen had. Het kwam allemaal neer op keuzes maken en ze was gelukkig met die van haar.

Ze schudde haar hoofd en sprak zichzelf in gedachten streng toe. Dat gemijmer, daarmee zou ze het pension niet aan kant krijgen voor de nieuwe gasten zich meldden. Het was de hoogste tijd om aan de slag te gaan. Ze haalde het natte beddengoed uit de wasmachine en stopte het in de droger. Daarna proppte ze de volgende stapel vuile slopen en lakens in de wasmachine, vulde de wasbol en zette de machine weer aan. Het vertrouwde gezoem en gepomp van water vulde de ruimte.

Er klonk gestommel op de trap en Daphne kwam de bijkeuken uit om haar gasten gedag te zeggen. Een ouder echtpaar liep de hal in. Henk en Thea van Zanten, die eerder vanmiddag waren gearriveerd. Het was het zesde seizoen dat ze in het pension verbleven en hoewel Daphne hen jaar in jaar uit zag, wist ze erg weinig van het tweetal.

‘Jullie gaan vast een kijkje nemen op de piste?’ probeerde ze een praatje aan te knopen.

Henk schudde wat nors zijn hoofd. Zijn vrouw gaf antwoord. ‘We gaan een kopje koffie drinken in het dorp. Het is te laat om nu nog naar de piste te gaan.’

Het was halfdrie. Een verstokte skiër zou op de dag van aankomst die laatste paar uurtjes voor de gondel dichtging nog wel even willen meepakken, maar Daphne had het gevoel alsof ze iets heel raars had gezegd.

‘Natuurlijk’, zei ze zo opgeruimd mogelijk. ‘Dat is ook een goed idee. Is in het appartement alles naar wens?’

Thea knikte en humde wat.

‘Mooi’, zei Daphne. ‘Als ik iets voor jullie kan betekenen, weten jullie me te vinden, hè?’

Opnieuw dat knikje, deze keer blijkbaar ook bedoeld om gedag te zeggen. Daphne keek toe hoe Henk en Thea via de voordeur het pension verlieten. Ze bleef even staan. Zes jaar en ze was nooit verder gekomen dan zo’n soort praatje. Ze wist niet eens of Henk en Thea wel skieden, misschien kwamen

ze alleen om te langlaufen. Wat ze in elk geval niet begreep, was waarom een gepensioneerd echtpaar – aan hun geboortedata kon Daphne zien dat ze allebei de zeventig naderden – midden in de schoolvakantie naar Oostenrijk kwam. Niet alleen was het veel drukker dan buiten de vakanties, bovendien lag de prijs van een appartement al snel twintig procent hoger dan buiten de piekperiodes. Maar het waarom zou ze waarschijnlijk niet te weten komen, want Henk en Thea zaten duidelijk niet op sociaal contact te wachten.

Ach, ze had eigenlijk toch niet veel tijd. Nu de wasmachine draaide, de droger zachtjes bromde en Karina bezig was de laatste hand te leggen aan de twee overige appartementen, was het de hoogste tijd dat ze zelf ook weer aan de slag ging. Ze verwachtte haar nieuwe gasten rond halfvijf en er was nog genoeg te doen. Met een resoluut gebaar trok ze de deur van de bijkeuken dicht en liep naar boven om de appartementen van zachte, pasgewassen handdoeken te voorzien.

Met een wanhopige blik in haar ogen keek Renske Donker voort voor de tigste keer achterom. ‘En nu ophouden!’ riep ze streng, maar na zo veel keer maakten die woorden geen indruk meer op het drietal dat op de achterbank zat.

‘Ja, maar Marius zit te klieren!’ klonk het verongelijkte stemmetje van Emma.

‘En Emma heeft me geknepen!’ Dat was de beschuldigde, die zich probeerde te verdedigen.

‘Nee mam, Marius begon.’ Natuurlijk, Julia viel haar grote zus bij. Haar hoge, schelle stem deed na een rit van tien uur pijn aan Renskes oren.

Marius was niet van plan de beschuldiging te pikken. ‘O niet! Vet niet! Julia liegt, mam!’

Renske keek opzij naar Sven, maar hij hield beide handen aan het stuur en probeerde iets van de weg te zien door de deken van sneeuw die voor de auto hing. Een paar minuten geleden was het begonnen te sneeuwen en nu zagen ze geen hand voor ogen meer.

‘We zijn er bijna’, zei Renske op mildere toon, de aantijgingen die haar kinderen aan elkaars adres richtten negerend.

‘Waarom rijden we niet wat harder.’ Dat was Marius op zijn klaagtoon. Hij hing onderuitgezakt op zijn stoelverhoger en schopte met zijn voeten tegen beide voorstoelen. Daar kon hij bij omdat hij als kleinste in het midden moest zitten.

‘Marius, laat dat’, zei Renske. Ze hoorde zelf de vermoeidheid in haar stem en die ontging ook haar zoontje niet, die gewoon doorging met zijn gebonk tegen de stoelen. Renske had de energie niet meer om er iets van te zeggen. Sven leek niet eens te merken dat er in zijn rug werd geschopt, daarvoor was hij te veel op de weg gefocust. Een uurtje geleden had hij de sneeuwkettingen rond de banden gelegd. Renske hoorde het metaal knarsen toen ze over een stukje weg reden dat nog niet helemaal ondergesneeuwd was. Of misschien was er al een sneeuwschuiver overheen gereden. Dat ging in Oostenrijk altijd razendsnel, wat dat betreft konden Nederlanders nog iets van Oostenrijkers leren.

‘Ik zie echt geen hand voor ogen’, mompelde Sven, meer tegen zichzelf dan tegen Renske. Hij kroop nog iets meer richting het raam, hoewel hij al op een paar centimeter van het stuur zat. Renske zag dat het autorijden hem niet makkelijk afging, maar toch maakte ze zich geen seconde zorgen. Sven was een goede chauffeur. Afgelopen winter was het in Nederland weer sneeuw en ijzel geweest wat de klok sloeg en toen had ze al gemerkt dat hij onder dit soort omstandigheden nooit risico’s nam.

Niet dat ze had verwacht dat hij dat wel zou doen, want risico’s nemen zat niet in Svens karakter. Althans, niet op